

*ישנן ערכאות כפולות (דיני המדינה ודיני התורה).

הנורמה ופרשנותה:

הנורמה מתפרשת תמיד אל העתיד (אם החוק אומר לעשות כך או אחרת הכוונה תמיד אל העתיד ולא אל העבר).

*לא כל דבר צריך להעשות בעתיד- לפעמים היא יכולה להיות רטרואקטיבית.
*הפרשנות של הנורמה היא לעולם רטרואקטיבית.

“**האדם הסביר**”: האדם שהשופט קובע שלפיו צריך לנהוג- הנורמטיבי. (אין כל קשר לסטטיסטיקה או כיצד רוב האוכלוסיה הייתה נוהגת, אלא הדרך שלפיה השופט רואה כיצד יש לנהוג).

בחוקים לא מופיע המונח המשפט העיברי אלא דין תורה או ההלכה, המשפט העברי הוא המצאה של המאה העשרים של שנות העשרים, מועידה של יהודים במסקבה שלא היו שומרי מצוות אשר הקימו את חברת המשפט העברי, במטרה לחיות את המשפט העברי במטרה לייסד משפט לאומי. השאיפה הייתה לפרש את דיני התורה לזמנים החדשים וכן לייסד דיניים לאומיים יהודיים ולא לקחת את המשפט מלאומים אחרים, וגם אם מיישמים חוק ממדינה אחרת יש לבסס אותו על המקורות העיבריים.

תורה:

1. תורה בכתב.

2. תורה שבעל פה: מסורת בעל פה, לא נתנה בכתב כמו התורה ועוזרת לפרש את התורה.

התורה שבכתב מחולקת לשני חלקים (ספרות יפה, פילוסופיה ואגדות והלכות (חוקים))
התורה שבכתב מורכבת מהמון ספרות יפה ופילוסופיה (לא מחייב) וכן ישנם חוקים והלכות.
התורה שבכתב לא ברורה שכן יש ספרי נביאים, כתובים וכו'. לחמשת חומשי תורה יש משקל כבד יותר מלשאר.
*קנוניזציה (קידוש) -בחירה של כתבי קודש והפיכתם לכאלה.

כמו כן התושב"ע מורכבת מאגדה-לא מחייב.

וכן מהלכה-נורמה-מה שמותר ומה שאסור.

*המשפט העברי נמצא בהלכה (חלק דתי וחלק נורמטיבי)